

ROMÂNIA
TRIBUNALUL TIMIȘ
SECȚIA A II – A CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 22.06.2021

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află pronunțarea asupra cererii de apel formulate de apelanta-reclamantă
impotriva sentinței civile nr. _____
din data de _____ pronunțate de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. _____, în
contradictoriu cu intimata-pârâta _____, în
_____ , având ca obiect cerere de valoare redusă.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință
din 09.06.2021, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, potrivit art. 396
alin. 1 Cod de procedură civilă, a amânat pronunțarea hotărârii pentru data de 22.06.2021.

TRIBUNALUL

*Deliberând asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea
pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept,
instanța constată următoarele:*

La termenul de judecată din data de 17.03.2021 instanța a pus în discuția părților din
prezenta cauza aplicabilitatea art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ. privind reducerea penalităților de
întârziere vădit excesive, posibilitatea de invocare din oficiu de către instanță a reducerii
penalităților de întârziere vădit excesive, precum și necesitatea sesizării Înaltei Curți de
Casație și Justiție, în temeiul art. 519 C. pr. civ., pentru a da o interpretare unitară acestor
dispoziții din perspectiva posibilității instanței să invoce din oficiu dispozițiile art. 1541 alin
(1) lit. b) C. civ. referitoare la reducerea penalității vădit excesive, precum și, dacă în
contextul unor penalități prevăzute pentru întârziere în îndeplinirea obligațiilor se aplică
limitarea reglementată de art. 1541 alin. (2) C. civ.

Conform art. 519 C. pr. civ., dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei
Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei
în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea
pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a
statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea
solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare
de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Având în vedere condițiile de admisibilitate rezultate din dispozițiile anterior
menționate, ținând cont de problema de drept ivită în cursul judecății apelului, precum și
punctele de vedere exprimate de părți, tribunalul urmează să sesizeze Înalta Curte de Casație
și Justiție pentru următoarele considerente.

Așa cum s-a reținut constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție
referitoare la soluționarea sesizărilor în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru
regularitatea sesizării legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie

o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Primele 3 condiții de admisibilitate sunt îndeplinite întrucât este vorba despre o cauză aflată în curs de judecată pe rolul Tribunalului Timiș-Seșia a II-a civilă, în faza de atac a apelului, iar hotărârea ce urmează să se pronunțe va fi definitivă, conform art. 1033 alin. (3) C. pr. civ.

Totodată soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere.

Astfel, prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Timișoara în data de 13.05.2020 reclamanta, a solicitat obligarea pârâtei la plata sumei de 1.000 lei cu titlu de onorariu plătitibil în momentul în care se radiază debitorul în urma închiderii procedurii falimentului debitorului

, conform Anexei 1 pag. 2 din contractul de mandat, precum și la plata unor penalități de întârziere în cuantum de 1% pe zi datorate la valoarea obiectului contractului de mandat, conform art. 1 Anexa 1 pag. 1 din contractul de mandat penalități care curg de la data de 06.08.2019 și până la data achitării integrale a onorariului. Reclamanta a optat pentru parcurgerea procedurii speciale a cererilor de valoare redusă reglementată de art. 1026-1033 C. pr. civ.

Prin întâmpinarea depusă în cauză pârâta a arătat că dorește să achite suma de 1.000 lei, agreată de părți prin Anexa 1 la contractul de mandat nr. 16210, aceasta fiind singura recunoscută, și a solicitat respingerea capătului de cerere având ca obiect penalitățile de întârziere întrucât reclamanta, în perioada 2019-2020, a încercat să obțină diverse sume de bani, net superioare valorii de 1.000 lei, contrar celor agreate prin contractul de mandat, iar pe de altă parte reclamanta solicită penalități de întârziere fără a emite o factură fiscală pentru valoarea de 1.000 lei și nici nu a confirmat că această sumă va fi singura percepută conform contractului de mandat nr. 16210, lăsând impresia că pârâta ar avea de achitat și sumele de 23.741.64 lei și 5.340 lei.

Judecătoria Timișoara, prin sentința civilă nr. , n data de , a respins cererea de chemare în judecată, reținând că debitul principal în cuantum de 1.000 lei a fost achitat în data de 12.06.2020, iar în ceea ce privește penalitățile de întârziere, acestea au fost contestate de pârâta, iar reclamanta nu a depus la dosar un mod de calcul al acestora.

Reclamanta a formulat apel împotriva hotărârii de primă instanță, solicitând obligarea pârâtei să plătească penalitățile de întârziere calculate conform alin. 2 al art. 1 din Anexa 1 pagina 1 la contractul de mandat, respectiv la valoarea obiectului contractului de mandat, calculate pentru perioada 06.08.2019-11.06.2020.

Prin concluziile scrise depuse în dosarul de apel la data de 3 martie 2021 intimata-pârâta a explicat motivele pentru care a achitat doar la data de 11.06.2020 debitul principal în cuantum de 1.000 lei, iar în ceea ce privește penalitățile de întârziere a arătat că există o discrepanță între valoarea debitului principal (1.000 lei), și valoarea penalităților de întârziere.

în măsura în care acestea ar fi acordate (2.061.600 lei), întrucât penalitățile de întârziere nu au fost prevăzute la valoarea debitului scadent, ci la valoarea obiectului contractului de mandat.

A menționat că la această sumă se ajunge în condițiile în care valoarea obiectului contractului de mandat este de 859.000 lei, numărul zilelor de întârziere este de 240, iar valoarea penalității de 1%/zi.

În acest context instanța a pus în discuție posibilitatea aplicării din oficiu a prevederilor art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ. referitoare la reducerea penalității vădit excesive, având în vedere că pârâta nu s-a prevalat de aceste norme nici în fața primei instanțe și nici în fața instanței de apel. Totodată a pus în discuție interpretarea art. 1541 alin. (2) C. civ., în sensul de a se stabili dacă limitarea prevăzută de acest articol se aplică și în ipoteza unor penalități de întârziere în cotă procentuală stabilite de părți pentru îndeplinirea cu întârziere a unei obligații de plată a unei sume de bani.

În ceea ce privește art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ., dispozițiile legale nu prevăd nicio mențiune legată de posibilitatea invocării din oficiu a necesității reducerii penalităților de întârziere excesive, iar din această tăcere a legii rezultă și problema de drept a cărei interpretare se solicită.

Astfel, într-o primă interpretare a art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ. se poate aprecia că invocarea penalităților excesive este la latitudinea părții interesate, fiind guvernată de principiul disponibilității ce caracterizează procesul civil, consacrat prin art. 9 C. pr. civ., instanța nefiind îndreptățită să pună în discuția părților eventualul caracter excesiv al clauzei penale, în lipsa manifestării de voință a debitorului.

Într-o a doua interpretare s-ar putea susține că prevederile art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ. sunt de ordine publică, astfel că instanța nu este ținută de voința părții interesate, având posibilitatea să pună în discuție eventualul caracter excesiv al penalității, iar în cazul în care sunt îndeplinite toate cerințele, să diminueze cuantumul clauzei penale până la o valoare proporțională cu prejudiciul suferit de creditor.

În funcție de interpretarea acordată dispozițiilor legale depinde și soluționarea apelului formulat de reclamanta ..., întrucât dacă se ajunge la concluzia că instanța poate invoca din oficiu prevederile art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ., capătul de cerere având ca obiect plata penalităților de întârziere ar putea fi admis doar în parte, în măsura în care, în deliberare, instanța de control judiciar ar constata că penalitățile de întârziere sunt disproportionale.

În schimb dacă instanța nu poate aplica art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ. din oficiu, ea va fi ținută de cuantumul penalității de întârziere astfel cum a fost stipulat în convenția părților, urmând să analizeze apărările pârâtei care tind doar la o respingere în totalitate a capătului de cerere având ca obiect plata penalităților de întârziere.

În ceea ce privește art. 1541 alin. (2) C. civ., acesta conține o limitare, stabilind un plafon sub care nu poate fi redusă clauza penală, chiar apreciată ca fiind excesivă, în sensul că penalitatea trebuie să rămână superioară obligației principale.

Având în vedere că o clauză penală poate fi prevăzută de părți în situația neexecutării obligației principale sau a executării neconforme (ceea ce implică o neexecutare la locul sau la timpul convenit), precum și împrejurarea că o astfel de clauză poate fi convenită în cotă procentuală sau într-un cuantum fix, întrebarea care se pune este dacă limitarea prevăzută de art. 1541 alin. (2) C. civ. este compatibilă cu o clauză penală exprimată într-o cotă procentuală ce privește îndeplinirea cu întârziere a unei obligații de plată a unei sume de bani.

În acest sens, spre exemplu, o penalitate de întârziere de 10% pe zi, deși pare excesivă prin cuantumul său, ar ajunge să nu poată fi redusă dacă numărul de zile de întârziere este unul redus, aceasta întrucât până la un anumit punct penalitatea va fi inferioară obligației principale.

În schimb, o penalitate de întârziere care pare rezonabilă la prima vedere, de 0.1% pe zi spre exemplu, ar putea ajunge să depășească cu mult debitul principal dacă numărul de zile de întârziere este unul ridicat.

Dificultatea de interpretare a art. 1541 alin. (2) C. civ. rezidă în împrejurarea că dacă penalitatea ar fi prevăzută într-un cuantum fix, s-ar putea compara întotdeauna această valoare cu valoarea obligației principale, astfel încât textul legal s-ar putea aplica în mod facil. În schimb atunci când penalitatea este exprimată procentual, comparația nu mai este ușor de realizat întrucât valoarea penalității depinde întotdeauna de numărul de zile de întârziere, instituind un criteriu imprecis și variabil de determinare a penalității totale, anume data la care debitorul își va executa obligația principală de plată a sumei de bani.

Problema de drept supusă interpretării de către Înalta Curte de Casație și Justiție este nouă întrucât posibilitatea de reducere a clauzei penale excesive a fost consacrată legislativ doar prin noul Cod civil, vechiul Cod civil prevăzând prin art. 1070 doar posibilitatea de diminuare a penalității atunci când obligația principală a fost executată în parte.

Pe de altă parte, chiar dacă noul Cod civil a intrat în vigoare în data de 1 octombrie 2011, astfel că până în prezent a trecut o anumită perioadă de timp, instanța apreciază că nu este decisiv doar criteriul temporal, fiind necesar ca acesta să fie coroborat cu incidența în practică a problemei de drept ivite și dacă instanțele de judecată au pronunțat un anumit număr relevant de hotărâri definitive din care să rezulte orientarea jurisprudențială, or cu privire la posibilitatea de invocare din oficiu a art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ. sau la modul de interpretare a art. 1541 alin. (2) C. civ. nu au fost identificate hotărâri definitive.

Nu în ultimul rând este îndeplinită și ultima condiție de admisibilitate, întrucât din verificările efectuate a rezultat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat asupra problemei de drept nici pe calea hotărârii prealabile prevăzute de art. 519 C. pr. civ. și nici pe calea recursului în interesul legii reglementat de 514-518 C. pr. civ.

Punctul de vedere al părților din prezenta cauză

Prin concluziile scrise depuse la dosar în data de 20 aprilie 2021 intimata-pârâtă (...) a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept ivită, precum și aplicarea prevederilor art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ., penalitatea fiind vădit excesivă față de prejudiciul ce putea fi prevăzut de părți la încheierea contractului de mandat. Totodată a solicitat sesizarea instanței supreme cu unele întrebări suplimentare.

Prin punctul de vedere depus de apelanta (...) în data de 28 aprilie 2021 aceasta a arătat că intimata-pârâtă nu a investit instanța de apel și nici instanța de fond cu privire la reducerea penalităților de întârziere prin aplicarea art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ., apreciind că dacă s-ar reduce din oficiu penalitatea ar fi încălcat principiul disponibilității și principiul imutabilității obiectului litigiului. Totodată a solicitat sesizarea instanței supreme cu unele întrebări suplimentare.

Tribunalul reține că părțile nu și-au exprimat punctul de vedere cu privire la interpretarea art. 1541 alin. (2) C. civ.

Punctul de vedere al instanței de judecată

Din cuprinsul art. 1541 alin. (1) lit. b) C. civ. nu rezultă niciun indiciu cu privire la intenția legiuitorului de a conferi sau nu posibilitatea instanței de judecată de a reduce din oficiu o clauză penală care ar părea vădit disproporționată față de prejudiciul efectiv suferit, omisiune care s-a reflectat și în literatura de specialitate, fiind exprimate ambele opinii, atât în sensul că instanța poate reduce din oficiu clauza penală, cât și în sensul că reducerea clauzei penale excesive ar fi doar la latitudinea părții interesate.

Cu toate că nu există un consens în doctrină cu privire la acest aspect, tribunalul apreciază că reducerea clauzei penale excesive poate fi efectuată și din oficiu, de instanță, ținând cont că o asemenea măsură corespunde cel mai bine imperativului executării cu bună-

credință a obligațiilor asumate și păstrării echilibrului ce trebuie să existe între interesele părților, fiind vorba despre o chestiune ce depășește sfera disponibilității părții.

Pe de altă parte trebuie să se observe că potrivit art. 1541 alin. (3) C. civ. orice stipulație contrară se consideră nescrisă, ceea ce denotă conferirea unei importanțe deosebite acestei dispoziții, care trebuie apreciată de natură imperativă, astfel că reducerea clauzei penale excesive nu este condiționată de solicitarea expresă a părții interesate.

În ceea ce privește interpretarea art. 1541 alin. (2) C. civ., tribunalul apreciază că el s-ar putea aplica și în contextul unor penalități de întârziere în cotă procentuală stabilite de părți pentru îndeplinirea cu întârziere a unei obligații de plată a unei sume de bani, însă în acest caz, pentru a rămâne superioară obligației principale, instanța va trebui să calculeze penalitățile de întârziere datorate de debitor până la momentul pronunțării hotărârii, astfel încât valoarea rezultată să rămână superioară obligației principale, chiar dacă penalitățile de întârziere vor curge și ulterior pronunțării hotărârii, până la data executării obligației principale.

Tribunalul va respinge cererile părților de adresare către Înalta Curte de Casație și Justiție a unor întrebări suplimentare pentru următoarele motive.

Întrebarea adresată de intimata-pârâtă „ nu are legătură cu problema de drept ridicată din oficiu de instanță, întrucât se referă la obiectul clauzei penale, or ceea ce a fost pus în dezbateră este posibilitatea instanței de a reduce din oficiu clauza penală.

Totodată, în ceea ce privește întrebările adresate de apelanta-reclamantă „ tribunalul constată că întrebarea nr. 1 este deja cuprinsă în sesizarea formulată, iar întrebările 2 și 3 nu au legătură cu problema de drept pusă în discuție, referindu-se la criteriile pe care le poate avea în vedere instanța pentru reducerea clauzei penale excesive, or ceea ce trebuie interpretat este posibilitatea instanței de a reduce din oficiu clauza penală.

În temeiul art. 520 alin. (2) C. pr. civ. instanța va dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

În temeiul art. 519 și art. 520 C. pr. civ. sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„1. În interpretarea dispozițiilor art. 9 coroborat cu art. 22 C. pr. civ. poate instanța de judecată să invoce din oficiu incidența prevederilor art. 1541 alin (1) lit. b) C. civ. referitoare la reducerea penalității vădit excesive și astfel să pună în discuția părților eventualul caracter disproporționat al clauzei penale, în lipsa unei cereri exprese din partea părții interesate?

2. În contextul unor penalități de întârziere în cotă procentuală stabilite de părți pentru îndeplinirea cu întârziere a unei obligații de plată a unei sume de bani, apreciate de instanța de judecată ca fiind vădit excesive, se aplică limitarea reglementată de art. 1541 alin. (2) C. civ.?”

Respinge cererea formulată de intimata-pârâtă

de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

"Dacă clauza penală dintr-un contract încheiat între profesioniști, respectiv daunele interese sau penalitățile de întârziere, pot fi aplicate la valoarea obiectului contractului sau acestea se impun a fi aplicate la valoarea debitului principal datorat de către profesioniști?".

Respinge cererea formulată de apelanta-reclamantă

de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„1. Dacă instanța de apel poate invoca din oficiu disp. art. 1541 lit. b) C. civ., în situația în care pârâta/debitoare nu a investit instanța de fond cu o cerere de reducere a penalităților de întârziere întemeiată pe disp. art. 1541 lit. b) C. civ. și nici instanța de apel:

2. Dacă în contextul unor penalități considerate de instanța de judecată ca fiind excesive, care sunt criteriile pe care instanța trebuie să le aibă în vedere astfel încât penalitatea să poate fi redusă conform art. 1541 alin. (2) și astfel să fie păstrată funcția sancționatorie a clauzei penale raportat la disp. art. 1270, art. 1535, art. 1538, art. 1539 C. civ.;

3. Dacă în contextul unor penalități considerate de instanța de judecată ca fiind excesive, penalități care sunt stabilite în procent de 1% pe zi, pentru aplicarea dispozițiilor art. 1541 lit. b) C. civ., instanța trebuie să reducă procentul de penalități la un procent rezonabil sau instanța trebuie să reducă cuantumul penalității rezultate?”.

În temeiul art. 520 alin. (2) C. pr. civ. dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei astăzi, 22.06.2021.

Președinte

Judecător

Grefier

Red. Tehnored

4 ex/2 com/28.07.2021

1 ex se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție

ROMÂNIA
TRIBUNALUL TIMIȘ
SECȚIA A II - A CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 09.06.2021

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află soluținarea cererii de apel formulate de apelanta-reclamantă
împotriva sentinței civile nr. ...
n dosarul nr. ... în
contradictoriu cu intimata-pârâta

.. având ca obiect cerere de valoare redusă.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns apelanta-reclamantă prin avocat
ipsind intimata-pârâta.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care.

Instanța acordă cuvântul asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale.

Apelanta-reclamantă prin avocat arată că este de acord cu sesizarea Curții
Constituționale, după care depune la dosarul cauzei împuternicire avocațială.

Instanța acordă cuvântul asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Apelanta-reclamantă prin avocat arată că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de
Casație și Justiție.

TRIBUNALUL

*Deliberând asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de
neconstituționalitate a art. 8 din Legea nr. 72/2013, instanța constată următoarele:*

Potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor
ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea
unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care
are legătură cu soluținarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.

Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța
de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în
fața instanței de judecată, în cauzele la care participă.

Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o
decizie anterioară a Curții Constituționale.

Ținând cont de condițiile de admisibilitate ale cererii de sesizare prevăzute de articolul
anterior menționat, instanța va respinge ca inadmisibilă solicitarea intimatei pentru
următoarele considerente.

Excepția de neconstituționalitate este invocată în fața unei instanțe judecătorești,
respectiv a Tribunalului Timiș, și privește o dispoziție dintr-o lege în vigoare, anume art. 8 din
Legea nr. 72/2013, însă, în raport de conținutul textului legal și obiectul litigiului, constată că
art. 8 din Legea nr. 72/2013 nu are legătură cu soluținarea prezentei cauze.

Astfel, conform articolului anterior menționat, **în raporturile dintre autoritățile
contractante și profesioniști**, creanța de plată constând în prețul bunurilor livrate sau tariful
serviciilor prestate produce dobânzi penalizatoare dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la

art. 3 alin. (1). Dobânda penalizatoare pentru plata cu întârziere curge de la termenul stipulat în contract sau, în cazul în care nu a fost stipulat în contract, de la expirarea termenelor prevăzute la art. 6 alin. (1), în condițiile dispozițiilor art. 1.535 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare. Prevederile art. 4 se aplică în mod corespunzător.

Având în vedere că în prezenta cauză raportul juridic este unul între doi profesioniști, niciuna dintre părți neavând calitatea de autoritate contractantă, este cert că art. 8 din Legea nr. 72/2013 nu este incident cauzei, astfel că nici o eventuală constatare a neconstituționalității sale nu are relevanță în litigiu.

Prin urmare, în temeiul art. 29 din Legea nr. 47/1992, instanța va respinge ca inadmisibilă cererea intimatei [nume], în contradictoriu cu apelanta [nume] de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a art. 8 din Legea nr. 72/2013.

În ceea ce privește cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, având nevoie de mai mult timp pentru deliberare, în temeiul art. 396 alin. 1 Cod de procedură civilă instanța va amâna pronunțarea pentru data de 22.06.2021.

Pentru aceste motive,

DISPUNE:

Respinge ca inadmisibilă cererea intimatei [nume]

în contradictoriu cu apelanta [nume]

[nume] de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a art. 8 din Legea nr. 72/2013.

Cu drept de recurs în termen de 48 de ore de la pronunțare. Cererea de recurs se va depune la Tribunalul Timiș.

Amână pronunțarea asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 C. pr. civ., pentru data de 22.06.2021, soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei astăzi, 09.06.2021.

Președinte

Judecător

Grefier

Red. . 09.06.2021